

[Kelm-Hansen]

skilte, hvis tekst ikke rigtig pyntede, man har også foreslået nogle kosmetiske, taktiske forfatningsændringer ud fra devisen: »del og hersk«, hvor den indiske og den farvede befolkningsgruppe tilbydes stemmeret til et nyt trekammerparlament for henholdsvis hvide, farvede og indere. Men det er blot en skueret, som ikke giver nogen reel indflydelse til inderne og de farvede. Og hvad vigtigere er: den sorte majoritet får ikke adgang.

Samtidig hermed har regeringen så skærpet presselovgivningen, skærpet sikkerhedslovgivningen, som jo ellers i forvejen gav statsmagten meget vidtgående beføjelser, udvidet værnepligten, skærpet de forhadte paslove osv. osv, så der er ingen reel liberalisering sket. Tværtimod tyder alt på – også den indre politiske udvikling i Sydafrika – at det hvide mindretal ruster sig til kampen for at bevare det hvide overherredømme for enhver pris.

Og dette sættes i et uhyggeligt relief af de tiltagende sydafrikanske væbnede angreb ind i naboetaterne for med brutalitet at udrydde flygtede sydafrikanere, som i stadig stigende antal forsøger at organisere den politiske modstand mod regimet. Et afskyvækkende eksempel på et sådant angreb oplevede vi den 9. december, da sydafrikanske kommandotropper gik til angreb på det i enhver henseende forsvarsløse Lesotho og spredte død og rædsel omkring sig. Meget karakteristisk var det på den tid, da FN's generalforsamling, for jeg ved ikke hvilken gang, var i færd med at udforme de resolutioner, hvori verdensopinionen fordømmer apartheidpolitikken i Sydafrika.

Enhver i denne sal kender socialdemokratiets holdning til denne politik. Vi har til enhver tid været indstillet på at lægge vort lod i vægtskålen til fordel for det internationale samarbejde, som skal skabe menneskeværdige forhold i Den sydafrikanske Republik, men vi erkender også, at resultaterne heraf foreløbig har været endog meget beskedne.

Den tidligere, socialdemokratiske regering har i international sammenhæng arbejdet sejt og vedholdende sammen med ligesindede nationer for at få gennemført bindende sanktioner gennem vedtagelse i FN's sikkerhedsråd. Det er sket ud fra den beske erkendelse, at isolerede nationale sanktioner vil være absolut virkningsløse. Det kan enhver i øvrigt overbevise sig om ved at kaste et blik på

resultaterne af de boykotaktioner, som vi har været vidne til i international politik gennem de senere år.

Foreløbig er det så lykkedes at gennemføre en våbenboykot gennem Sikkerhedsrådet. Virkningerne kan man kun gisne om, men der er i hvert fald gjort et behjertet forsøg. Men netop denne aktion har samtidig belært os om, at der i ethvert folk – også i det danske – vil være mennesker, der for vindings skyld er indstillet på at bryde enhver boykot, og som i det foreliggende tilfælde gør sig til lejesvende for dødens købmænd mod god betaling.

Danmark har gennemført og senere strammet den anordning, som er nødvendig for, at vi kan efterleve Sikkerhedsrådets resolution. Det er også lykkedes at afsløre adskillige, som har overtrådt våbenembargoen, men netop derfor er det dybt beklageligt, at vi gennem en TV-udsendelse er blevet belært om, at der tilsyneladende er foretaget en meget lemfældig efterforskning i, hvad der ser ud til at være en meget stor sag. Jeg tænker på anklagerne mod rederiet Trigon. Viser det sig, at regeringen, efter at den er blevet bekendt med denne sag, ikke søger at få opklaret, om der er tale om en efterforskningsfaldelse, vil Danmarks omdømme i udlandet blive endnu mere skadet, end overtrædelserne allerede har bevirket. Heri ligger en opfordring til justitsministeren om at give folketingsretsudvalget en orientering om de mangler, som efterforskningen tilsyneladende har lidt under.

Men når det nu har vist sig, at også en sikkerhedsrådsbeslutning om våbenembargo kan omgås, er der så nogen grund til at gå videre ad den vej? Det mener vi i den socialdemokratiske folketingsgruppe at der er. På FN's seneste generalforsamling blev der igen kraftigt appelleret til Sikkerhedsrådet om at iværksætte en økonomisk boykot mod Sydafrika. Det stemte den nuværende regering og dermed Danmark for. Generalsekretæren fik pålagt at organisere en international konference om olieembargo. Det stemte vi for. Det var også Danmark, som på vegne af de ti EF-lande holdt en af de stærkeste antiapartheidtaler, der er blevet holdt af EF. Når den blev så stærk, var det først og fremmest, fordi Danmark skrev udkastet og ledede forhandlingerne herom. Dermed var vi med til at flytte nogle af de mere træge samarbejds-